

За статусом людяності

ІСТОРІЯ створення «Довір'я» Іванківського центру соціально-психологічної реабілітації населення, яке постраждало внаслідок Чорнобильської катастрофи, така ж, як і в подібних закладах, що діють в Україні. Зокрема, у Славутичі та Бородянці. А започаткував їх Мінчорнобиль і ЮНЕСКО. Споруджувалися центри на кошти саме Мінчорнобиля, хоч ЮНЕСКО теж було у ролі спонсора й так би мовити ідейного засновника.

По-різному сприймали будівництво реабілітаційного центру в Іванкові. Одні вважали, що краще було б приміщення колишньої поліклініки відбудувати під одне з лікарняних відділень, іншим стало шкода коштів — краще було б використати їх на спорудження житла чи придбання «чистих» продуктів. Як важливо; що думки скептиків не врахували на рівні Мінчорнобиля (хоча туди неодноразово звертались місцеві «добродійники», щоб такого центру не створювати). Тут розуміли, що за умов радіації не хлібом єдиним живе людина, що тих, кого спіткала чорнобиль-

ська біда, потрібно виводити із стресового стану страху передчасної смерті, генетичних аномалій у дітей і внуків.

Постійну увагу будівництву центру приділяв заступник міністра Мінчорнобиля по капітальному будівництву В. Я. Піничук. Увага ця полягала не в тому щоб (як це робили інші високопоста-

влені особи) з Києва, а то й з Парижа «керувати» роботами. А в тому, щоб будівельників забезпечувати всіма необхідними матеріалами від цегли, цементу до цвяшка. Можливо, раніше це звучало б навіть смішно заступнику міністра займатись «цвяшковими» справами. Але в наш час економічних негараздів,

та ще й у будівництві — проблема на проблемі.

Під орудою Мінчорнобиля України їх вдало розв'язували Київська обласна Рада народних депутатів, іванківські організації — завод «Промінь», Держлісгосп, «Райагробуд», СПМК-168, ПМК-8, СПМК-514, райвідділ капітального будівництва. Багато працівників із цих колективів учасники ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС, тож знали, що будову оновлювали в першу чергу для себе, для своїх дітей, рідних, односельців.

— Для робіт на «Довір'ї», розповідає начальник Іванківського «Райагробуду» Борис Романович Слободян, — ми виділяли найкращих спеціалістів, доводилось знати людей з планових об'єктів, і вони охоче йшли. Розумію їх хотіли, аби якимось чином посприяти тому, щоб зменшити психологічний вплив радіації. За вісім років життя на забрудненій радіонуклідами території видно, що особливо від цього морально страждає молодь. Про неї ми і думали, споруджу-

ючи цей прекрасний будинок.

З часу презентації Центру минуло кілька місяців, але неофіційно почав діяти він більше року тому. До вхідчин тут готувалися всі. В оформленні залів і кімнат, плануванні та організації різних заходів велику допомогу подала координатор програми «ЮНЕСКО-Чорнобиль» Любов Горіх.

Відвідав «Довір'я» і відповідальний секретар Комісії України у справах ЮНЕСКО, колишній Постійний представник України при ЮНЕСКО (в Парижі) В. Скофенко. Разом з представником Міністерства закордонних справ України В. А. Сотниковим вони були в числі тих, хто допоміг організувати для працівників центру вищі психолого-педагогічні курси в Київському державному педагогічному університеті імені Драгоманова. Іванківські психологи закінчили ці курси з відзнакою. Стажування вони проходили у Славутичі і в Мінську, теж на курсах, організованих ЮНЕСКО. Багато корисного взяли з практичних занять, які проводили психологи, соціальні працівники, психотерапевти з Англії, Канади, Голландії, США, Франції, Ізраїлю.

(Закінчення на 2 стор.)

Тепер всі ми — чорнобильці.

На фото Михайла ЗАГРЕБИ: землі Іванківського району межують із зоною відчуження.

(Закінчення. Початок на 1 стор.)

Тепер ці знання соціальні працівники Наталія Бойко, Людмила Лозенко, Людмила Ятель, Глафіра Сікора, Валентина Говаленко, директор Центру Галина Бабич використовують у роботі.

Завжди готові допомогти відвідувачам знайти відповіді на запитання щодо проблем у відносинах з колегами, друзями, батьками, дітьми всі спеціалісти «Довір'я».

У кімнаті творчих занять особливо привітно. Тут переважно займаються діти. Хоч і дорослих все більше захоплюють своєрідні уроки з флористики, виготовлення виробів з природного матеріалу (дерева, соломки, тіста, глини), декоративного малювання («Петриківський розпис») і, звичайно ж філіал школи народної художниці України Марії Примаченко. Зацікавлення в ній проводили ч Марії Овксентівни десжнік Федір Васильович Примаченко і внук Петро.

Справжнім даром педагога володіє В. Л. Суботіна, яка організувала цю школу в «Довір'я». Вона не лише сама малює, дає дітям певні знання з народного живопису, а її виховує у дівчаток і хлопчиків почуття українського національного патріотизму, формування гуманістичного світогляду. В цьому, переконана Валентина Леонідівна, велику роль відіграє народна образотворчість, декоративний розпис. Якій багатий він у світоприйнятті Марії Примаченко! І використати творче надбання всесвітньо відомої художниці конче потрібно. Тому на рахунок юних художників — уже кілька виставок творів малюнків. Немалі надії подають Тая Гавриловець, Сергійко Волошинський, Дмитро Дубас, Іра Яковенко. Приємно, що просвітницька діяльність «Довір'я» вийшла за межі району. В. Л. Суботіна очолила місцеву групу вихователів, які працюють над вивченням творчості лауреата Державної премії імені Т. Г. Шевченка М. О. Примаченко. Зацікавилися досвідом роботи В. Л. Суботіної і в

За статусом людяності

Києві. Нещодавно вона ділилась досвідом з педагогами області в міждержавному інституті вдосконалення вчителів. Її авторську програму по вивченню творчості Марії Примаченко вже використовують в багатьох школах і дошкільних закладах області.

«Довір'я» стало своєрідним пристанищем для різних категорій населення району. Значну увагу соціальні працівники приділяють роботі з переселенцями із 30-кілометрової зони навколо ЧАЕС. Працівники місцевої санітарно епідеміологічної станції постійно інформують їх про радіологічні та екологічні проблеми Іванківки, стан здоров'я населення, яке зазнало радіаційного впливу. А групи підтримки переселенців, до складу яких входять працівники центру медици, місцеві журналісти організували для переселенців вечори психологічного розвантаження.

Неоціненна діяльність «Довір'я» на поетичному поприщі. Відомий місцевий поет, кореспондент іванківської районної газети «Трибуна праці» Григорій Іваненко проводить з молодією заняття літературної студії «Проба пера». Вже вийшли в світ два номери дитячого журналу «Сонечко» і три поетичні збірки. Авторів останніх: десятикласниця Іванківської середньої школи № 1 Ірина Шепенко, яка назвала свою першу книгу віршів «В людях постараюсь я пробудити добро», восьмикласниця Луцької середньої школи № 2 Наталка Кушнір «Вірші це казка кольорова», студент юридичного факультету Київського національного університету імені Т. Г. Шевченка Андрій Апаров «Странник любови». Цікаво, що поети початківці самі й готують свої збірки на поліграфічному обладнанні центру за допомогою соціологічного працівника Людмили Володимирівни Лозенко.

Багато корисних і прекрасних справ на рахунок

БАТЬКІВЩИНУ, ЯК І МАТІР, НЕ ВИБИРАЮТЬ. І дорога до неї завжди бажана. Ось-ось забринить повітря пташиними перегуками: вже десь крилаті на півдорозі. До рідного гніздечка поспішають. Додому!

Фото Михайла ЗАГРЕБИ.

ку працівників «Довір'я». Але не можна обійти одну із них: нещодавно побачило світ ще одне цікаве видання центру газета для старшокласників «Подруга». Чому її так назвали? На це запитання є відповідь у першому номері: що немає для дівчинки нічого до рожчого, як хороша, за-

душевна, розумна і добра подруга. Котра не буде лицемірити, не дасть поганой поради, а прагнути-ме, щоб її ровесниця стала якомога кращою, вродливішою, розумнішою, щоб нею пишалися люди. Схвалено відгукнулася на започатковані в газеті рубрики «Віч на віч», «Люстерко», «Світ твоїх

захоплень», «Із записки психолога» мати Героя Радянського Союзу пожежника Віктора Кибенка Ірина Моспілва.

Помітили її об'єктивно оцінили всю видавничу діяльність «Довір'я» як і саме його існування, французькі журналісти, співробітники паризького журналу «Марія Кларе»

Ізабель Маурі та Жорж Дайян, які десять днів ознайомилися з «прифронтовими» районами ЧАЕС, вивчали життя і побут тамтешніх жителів. На згадку від них залишився у книзі відгуків запис з хвилюючими словами: «Сильніші за радіоактивне випромінювання Чорнобиль енергія жителів Іванківки, їх людські якості, їх душевна теплота. Успіхів та щастя всім у житті!».

Дорогу у «Довір'я» тепер знає багато відомих людей. Недавно іванківських діточок обстежували народні цілителі Данило і Наталя Зубицькі. Разом з ними сюди приїжджав поет Микола Сингаївський. Того ж дня в Іванківці відкрито філіал Київської аптеки народних ліків. Данило і Наталя Зубицькі допомагають постраждалим від аварії на ЧАЕС позбутися хвороб, спричинених радіацією. З лікарської практики вони знають, як вона потрібна тепер людям.

«Довір'я» набирає сили. У ньому налагоджена ефективна і творча діяльність. Певна заслуга в цьому і її директора Галини Барич, педагога-соціолога за освітою, енергійної і напоручої чарівної жінки.

Тісні зв'язки «Довір'я» підтримує з такими ж центрами в Славутинці, Бородянці, Брагіні (Білорусь), Узловії (Росія). Голоса Славутинської міськради В. П. Удовиченко був захоплений Іванківським центром після його відвідин. А незабаром відповідалі працівники таких закладів Київщини поїдуть за досвідом роботи в Брагіно.

«Приємно бачити результати програм «ІОНЕСКО Чорнобиль» яку мені довелось підписати в 1990 році. Дуже добре! Молодці!» — ось ці ми словами В. Скофенка, зробленими у книзі відгуків, хочеться закінчити розповідь про реабілітаційний центр «Довір'я». Таких записів у ній вже більше півста, різними мовами світу людьми різних національностей і рас, релігійних уподобань, а є небаїдушних до чорнобильського лиха.

Катерина ВОЛОВИК.